

Φασουλής και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

- Φ.—Λοιπόν τὰ ξέρεις... μ' ἐπίασαν...
- Π.—Τί σ' ἐπίασαν;
- Φ.—Φυντάρω.
- Π.—Δὲν τὸ πιστεύω...
- Φ.—Μ' ἐπίασαν σοὺ λέω, μίο κίρω.
Καθὼς εἰς πρόβατον ἄγνόν ὄρμα λυσσώδης λύκος,
τοιουτοτρόπως ὄρμησε σ' ἐμὲ ὁ Μαθαρίκος,
κι' εἰς τὸν στρατῶνα παρευθὺς μ' ἐπήγε ἄρον ἄρον,
καὶ θέλοντα μὴ θέλοντα μ' ἐβάπτισαν φαντάρων.
Ἐπροσποιήθη κατ' ἀρχᾶς νὰ κάμω τὸν σακάτη,
κι' εὐθὺς εἰς τὴν ἐπιτροπὴν μὲ πᾶν τὴν ἀνωτάτη.
Γδύσου, μοῦ λένε... γδύνομαι καὶ γίνομαι τσιτσιδι...
εἰς ἱατρὸς προσέρχεται τὸ σῶμα μου νὰ ἴδῃ,
καὶ ἄρχισε ἀπάνω μου νὰ κἀνῃ νεκροψίαν,
ἐνῶ ἐγὼ ἐφώναζα πὼς πάσχω ἐκλαμψίαν.
Μὲ πασπατεύει ἀπ' ἐμπρὸς καθὼς καὶ ἀπ' ὀπίσω,
κι' ὀλίγου δεῖν ἐξ ἐντροπῆς νὰ ξεροκοκκινίσω
ἐνῶ δὲ εἰς τὸ στήθος μου μὲ δύναμιν ἐκτύπα,
τάψευθυσμένον ἐντερον κυττάξετε, τοῦ εἶπα,
διότι πάσχει πρὸ πολλοῦ καὶ δὲν ἔμπορῶ νὰ τρέξω,
ἀλλ' ὁ γιαιτρός ἐκόντεψε νὰ μὲ πετάξῃ ἔξω.
Ἀρχίζω τὸν κωφάλαλον ἵστους ἱατροὺς νὰ κἀνω...
μοῦ ὀμιλοῦν, μὰ δὲν ἔμιλω καὶ δὲν καταλαμβάνω...
πλὴν νὰ σου! ἕνας ἐξαφνα μοῦ δίνει μιὰ ἴσθη μούρη,
κι' ἀρχίζω τότε τῆς φωναῖς σὰν ἔξστρωτο γαϊδουρι.
Κἀνω καὶ ἴλιγο τὸν κουτσὸ καὶ πῶς κουτσα κουτσα,
μὰ μ' ἕνα τενακὲ νερὸ μὲ κἀνει ἕνας λοῦτσα,
καὶ τότε μὲ τὰ τέσσερα τὸ βάζω ἴσθην τρεχάλα,
καὶ τρέχω σὰν μανιακὸς ἴσθων ἱατρῶν τῆ σάλα.
Κἀνω καὶ ἴλιγο τὸν στραβὸ... ἀλλὰ μακράν μου στέκει
ἕνας σπουδαῖος ἱατρὸς μὲ δίκανο τουφέκι,
καὶ σημαδεύει, Περικλῆ, ἴσθη στήθος μου ἀπάνω...
τότε τῆ στραβομάρα μου γιὰ μιὰ στιγμή ξεχάνω,
καὶ «μή, φωνάζω, πρὸς Θεοῦ, ὦ! μή, γιὰ τὴν πατρίδα...»
βλέπω, τοὺς λέγω, ἱατροί, μὲ μάτια σὰν γαρίδα...
Ἀκόμη διερχόμεθα εἰρηνικὰς ἡμέρας,
ἀκόμ' ἡ Συνδιάσκεψις δὲν ἐφθασεν εἰς πέρας,
τὸ σ τ ἄ τ ο υ ς κ β ὀ, σὰς βεβαιῶ, ἀκόμη θὰ βραδύνη,
κι' ὁ πόλεμος, μοῦ φαίνεται, τὴν ἀνοιξὶ θὰ γίνῃ.
Λοιπόν καὶ σεῖς ἐλεύθερον ἀφήστε με ὡς τότε,
ἂν εἰσθε ὄντως ἱατροί, ἂν εἰσθε πατριῶται.
Ἐχω γυναῖκα ἐγγαμον, καὶ δὴ ἐγκυμονοῦσαν,
κι' ἂν τὴν ἐβλέπατε καὶ σεῖς ἀντίκρου σας παροῦσαν,
δὲν ἀμφιβάλλω, κύριοι, πὼς θὰ ἐσυγκινεῖσθε,
καὶ πρὸς ἐμὲ φιλόανθρωποι κι' οἰκτιρμονες θὰ εἰσθε,
εἶπον αὐτὰ, καὶ μ' ἄρχισαν ἀμέσως ἴστους γιαικάδες,
καὶ ἴσθην στρατῶνα μ' ἔστειλαν μὲ ἄλλους φουκαράδες.
- Π.—Καὶ ποῦναι, βρέ, τὰ ροῦχα σου;
- Φ.—Δὲν μ' ἐντυσαν ἀκόμη,
μὰ θὰ μὲ ντύσουν ἄγρηγορα, θαρρῶ, οἱ περιδρόμοι.

Ἐντὸς ὀλίγου μὲ στολὴν θὰ μὲ ἴδῃς ὡραῖαν,
μ' ἀμπέχωνον λευκόφαιον καὶ μὲ ὄρηνν ἑρέαν,
μετ' ἐσωδράκου κροσσωτοῦ, ἰώδους δὲ σκελέας,
λοφίου ὑγινοβαφοῦς καὶ περικεφαλαίας.

- Π.—Κατακαυμένη Φασουλῆ, τί ἔχεις νὰ τραβήξῃς!
- Φ.—Τί νὰ σοῦ πῶ βρέ Περικλῆ... μὰ εἶναι γιὰ νὰ φρέξῃς!
Ἄν χαιρετήσω δεξιά, ἴσθη φυλακὴ μὲ βάζουν,
ἂν χαιρετῶ ἀριστερά, «ἀ ρέστο» μοῦ φωνάζουν.
Ἐγὼ μ' αὐτὰ τὰ πράγματα κοντεύω νὰ σαστίσω,
καὶ δὲν εἰξεύρω ἀπὸ ποῦ καὶ πὼς νὰ χαιρετήσω,
κι' ὅποιον ἴσθη δρόμο ἀπαντῶ, κι' ἂν εἶναι στρατιώτης
ἢ πένης, ἢ ἁμαρτωλός, ἢ Περουσσὸν ἱππότης
τὸν χαιρετῶ, βρέ Περικλῆ, καὶ μὲ τὰ δρό μου χέρι
γιὰ νὰ μὴ ἔχω ὑστερα φωναῖς καὶ νταραβέρια.
Καὶ ποῦ ν' ἀκούσης τοῦ στρατοῦ τὸν λυσσαλέον νόμον...
τὰ κακαρόνει, φίλε μου, μὲ φρίκην καὶ μὲ τρόμον.
Γιὰ κάθε τι ἁμάρτημα ἢ πταίσμα, Περικλέτε,
σὲ περιμένει θάνατος καὶ ξαφνικὸ μουσκέτο.
Ἄν κλέψῃς τοῦ πλησίον σου τὴν κάπα ἢ τὸ φέσι,
ἂν τύχη κι' ἢ γυναῖκα τοῦ ὀλίγον νὰ σ' ἀρέσῃ,
τὸ ὑποζύγιον αὐτοῦ, ὁ οἶκος κι' ἢ παιδίσκη,
ἀμέσως μαῦρος θάνατος, βρέ Περικλῆ, σ' εὐρίσκει.
Ἐδῶ δὲν ἔχει ἔλκος, ὁ θάνατος γιὰ ὅλα,
καὶ μόνο ποῦ δὲν κόδεσαι ποτὲ ἴσθην καρμανιόλα.
- Π.—Κι' ἔμαθες τὰ γυμνάσια;
- Φ.—Τί συμφορὰ θὰ πάθω!
ἀκόμη τῆ μεταβολῆ δὲν ἔμπορεσα νὰ μάθω...
κι' εἶναι τὸ μόνο, Περικλῆ, ποῦ ἤθελα νὰ νοιώσω,
γιατί μ' αὐτὸ ἴσθη πόλεμο ἔμπορεῖ νὰ τὴν γλυτώσω.
Μόλις ἴδῃς ἀπὸ μακρὰ τουφέκι πὼς ἀνοίγει,
ἀμέσως μιὰ μεταβολὴ καὶ ὅπου φύγη φύγη
κι' ὅταν μὲ Τούρκους πολεμᾷς καὶ Τούρκους ἀντικρύζῃς
εἶναι ἀνάγκη, Περικλῆ, τὰ νῶτα νὰ γυρίξῃς.
- Π.—Κλεισε, δειλέ, διὰ παντὸς τὸ βρωμερὸν σου στόμα...
ἀνδρείαν δὲ σ' ἐνέπνευσε οὗτ' ὁ στρατὸς ἀκόμα;
- Φ.—Βρέ πῆγαινε ἴσθη διάλογο διαλόγου καραγκούνη...
θὰ στηλιάρωσω ἄφευκτα κι' ἐσένα καὶ τὸν Δούνη.
Ἐγὼ δὲν εἶχα ὄρεξη φαντάρω νὰ μὲ πάρουν,
καὶ νὰ μ' ἀρχίσουν ἕνα δρό καὶ νὰ μὲ μουσκετάρουν.
Χθὲς παρ' ὀλίγον ἔλειψε γιὰ ἑλαφρὸ παιχνίδι
νὰ ταξειδέψω ἀναυλα κι' ἐγὼ ἴσθη Παλαμῆδι.
Ἐνῶ καιμώμου ἡσυχος μὲ ἄλλα παλληκάρια,
ἀκούμπησαν ἴσθη μύτη μου δρό φεδερὰ ποδάρια...
Πολὸ χωριάτης, κύριε, μοῦ φαίνεται πὼς εἰσθε,
καὶ σῦρετε τοὺς πόδας σας ἕαν εδαρεστήσθε
ὅμως αὐτὸς κοντήτερα ἴσθη μύτη μου τὰ φέρνει...
τότε φουρκίζομαι κι' ἐγὼ, τὸν δέρνω καὶ μὲ δέρνει,
κι' ἐγινε τόση σύγχυσις καὶ τόσο νταβατοῦρι,
ποῦ ὁ λοχίας καὶ τῶν δρό μᾶς ἔσπασε τῆ μούρη.
Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ, βρέ μασκαρᾶ, γενόμενος φαντάρω
σὲ μπαγλαρώνω σήμερα, καὶ τοῦτο μὴ πρὸς βάρος.

Τὸ ΑΣΤΥ πάλιν αὔριον θὰ δώσῃ καὶ θὰ πάρῃ...
ἔχει τὸν Χόδαρι, τὸν Ἐγιοῦπ καὶ γελοιογραφίαν,
θὰ ἔχῃ καὶ τ' ἀστεῖα τοῦ μὲ πνεῦμα καὶ μὲ χάρι,
καὶ τοῦ φιλάτου Φασουλῆ ἐπιστολογραφίαν.

Ὁ καλλιτέχνης Λεκατσᾶς ἐν μέσω τῶσων σάλων
θὰ δώσῃ παραστάσεων μαγευτικῶν σειρᾶν
ἴσθη Μπούκουρη τὸ θέατρον μὲ θέασον μεγάλον.
κι' ἀρχίζει μὲ τὸν Σέδλωκ, Ἐδρατον μασκαρᾶν.